Ο βασιλιάς Φίλιππος Β΄ ο Μανόλης Ανδρόνικος και ο Βίλχελμ Ράιχ

Η χρυσή λάρνακα μέσα στην οποία βρέθηκαν
τα οστά τού Φιλίππου Β′
να ακτινοβολούν με μπλε χρώμα...

Χρήστος Μουσουλιώτης

Ο βασιλιάς Φίλιππος Β΄,

ο Μανόλης Ανδρόνικος

και ο Βίλχελμ Ράιχ

Οκτώβριος 2013

Εκ πρώτης όψεως δείχνει παράξενος και ασύνδετος ένας τίτλος όπως **«Ο βασιλιάς Φίλιππος Β΄, ο Μανόλης Ανδρόνικος και ο Βίλχελμ Ράιχ»,** επειδή συνδέει τρεις διαφορετικές προσωπικότητες τής Ιστορίας, που έζησαν σε διαφορετικές εποχές και περιοχές και ασχολήθηκαν με εντελώς διαφορετικά πράγματα, όπως ήταν ο βασιλιάς Φίλιππος Β΄, ο πατέρας τού Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο πασίγνωστος καθηγητής αρχαιολογίας Μανόλης Ανδρόνικος και ο φυσικός επιστήμονας Βίλχελμ Ράιχ.

Ωστόσο υπάρχει μια κόκκινη κλωστή που τους συνδέει, υφαίνοντας κατά κάποιο τρόπο τον περίεργο ιστό αυτής τής αφήγησης ενώνοντας τις ανακαλύψεις τού Βίλχελμ Ράιχ με τον τάφο τού Φιλίππου Β΄ και τη συγκλονιστική ανακάλυψη του Μανόλη Ανδρόνικου.

Η σύνδεση είναι ενεργειακή. Πρόκειται για την οργονοενέργεια, την ενέργεια τής ζωής.[1]

Η οργόνη ανακαλύφθηκε από τον Ράιχ ύστερα από δεκαετίες κλινικών παρατηρήσεων και χιλιάδες εργαστηριακά πειράματα. Είναι μια άκρως επαναστατική επιστημονική ανακάλυψη την οποία αμέτρητα πολιτικά, ιδεολογικά, οικονομικά και άλλα συμφέροντα θεώρησαν ότι είναι η αχίλλειος πτέρνα του. Συστηματικά ή ανοργάνωτα, υπόγεια ή φανερά προσπάθησαν συκοφαντώντας τον με κάθε τρόπο να τον εξοντώσουν, κάτι που κατάφεραν τελικά κλείνοντάς τον στη φυλακή για νομικίστικους λόγους, όπου ίσως δολοφονήθηκε το 1957, πιθανώς από πράκτορα τού Στάλιν, όχι με ορειβατική αξίνα όπως είχε δολοφονηθεί ο Τρότσκι 17 χρόνια πριν, αλλά με τη χορήγηση δηλητηριώδους ουσίας που μιμείται τα συμπτώματα καρδιακής προσβολής.[2][3]

Η οργονοενέργεια υπάρχει παντού, είναι στην ουσία το κβαντικό κενό, ή ο αιθέρας των αρχαίων Ελλήνων. Μέσα στο συσσωρευτή οργόνης εμφανίζει πολύ μεγαλύτερες συγκεντρώσεις, όπως έχει δείξει ο Ράιχ με χιλιάδες εργαστηριακά πειράματα. Το γεγονός άφησε άναυδο τον Αϊνστάιν για το οποίο είπε ότι εάν συμβαίνει θα αποτελεί βόμβα στα θεμέλια τής φυσικής. Ο Ράιχ απέδειξε στον Αϊνστάιν ότι πράγματι συμβαίνει, κάτι που το επιβεβαίωσε και ο μεγάλος σοφός, αλλά στη συνέχεια το αναίρεσε με μια γελοία αντιεπιστημονική επιχειρηματο-

---

(1) Σ.τ.Χ.Μ.: Δείτε το σχετικό παράρτημα «Η εργαστηριακή επιβεβαίωση τής ύπαρξης τής οργόνης» σελ. 15.

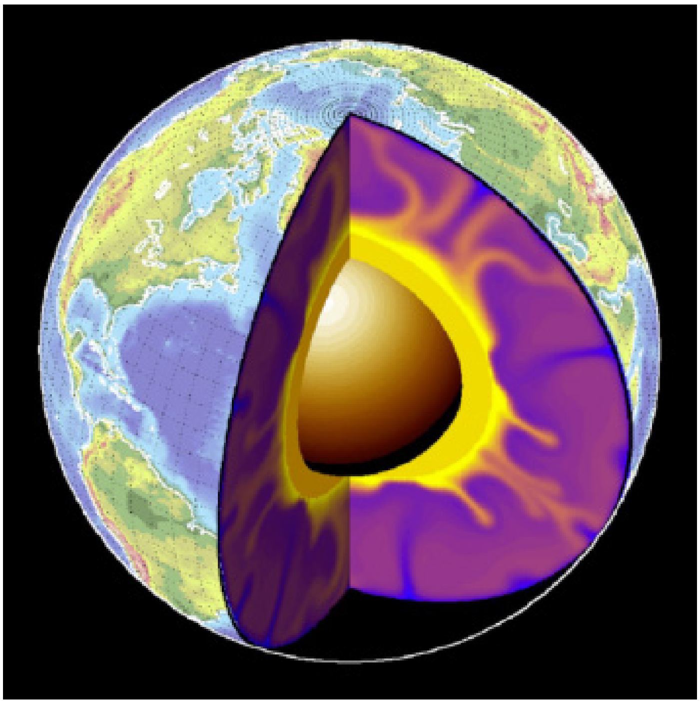
(2) Τον Σεπτέμβριο τού 2013 έκλεισε η υπόθεση Μαρκόφ η οποία αφορούσε τη δολοφονία, από πράκτορα τού κομουνιστικού καθεστώτος τής Βουλγαρίας, τού δημοσιογράφου και συγγραφέα και αντιφρονούντα Μαρκόφ. Με το τσίμπημα τού ποδιού του με την άκρη μιας ομπρέλας και τη διοχέτευση ρικίνης στο πόδι τού αντιφρονούντα ο θάνατος ήρθε μετά από τρεις ημέρες. Georgi Markov, From Wikipedia - http://en.wikipedia.org/wiki/Georgi_Markov

(3) CIA Targeted Assassinations by Induced Heart Attack and Cancer, The 1975 Church Committee hearings - http://www.globalresearch.ca/cia-targeted-assassinations-by-induced-heart-attack-and-cancer/5326382

λογία.

Το μυστικό τής μεγαλύτερης συγκέντρωσης οργόνης μέσα στο συσσωρευτή είναι απλό και οφείλεται στη διάταξη των υλικών του. Η τοποθέτηση οργανικών υλικών σε στρώσεις, π.χ. φυσικό μαλλί, ή ορυκτοβάμβακας, ή πλαστικό φύλλο ή οτιδήποτε παρόμοιο, εναλλασσόμενων με μεταλλικά φύλλα λαμαρίνας ή άλλου μετάλλου. Ο Ράιχ βρήκε μετά από πολλά εργαστηριακά πειράματα ότι τα οργανικά υλικά έλκουν και κρατούν την οργόνη και τα μεταλλικά υλικά την έλκουν και την αντανακλούν. Όταν λοιπόν το κάθε οργανικό στρώμα ενός συσσωρευτή διαδέχεται με ένα μεταλλικό, τότε έχουμε αναγκαστική ροή τής οργόνης προς το κέντρο τού συσσωρευτή.

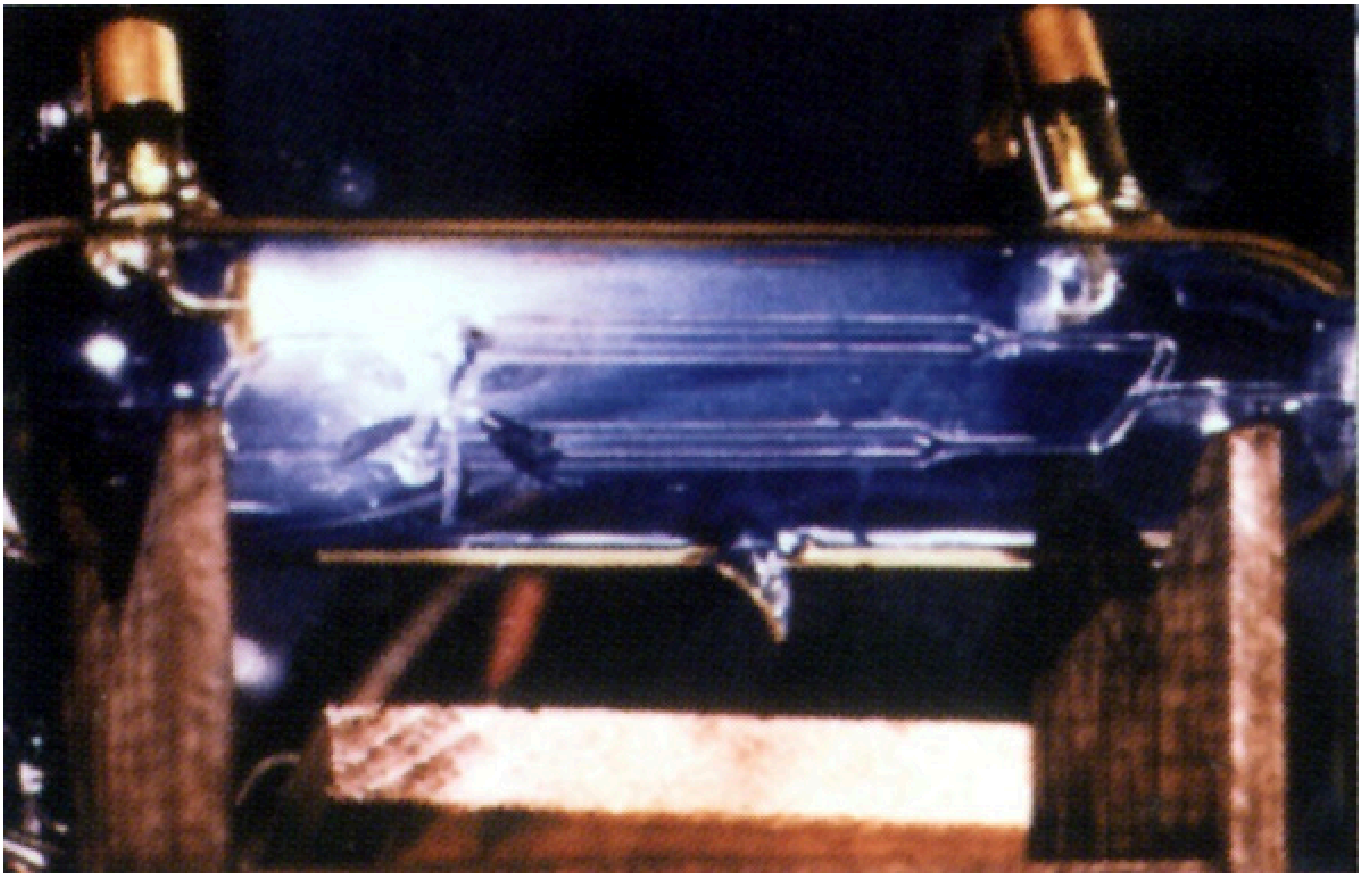
Αυτό συμβαίνει ως εξής: Το οργανικό υλικό που περιβάλλει όλες τις εξωτερικές πλευρές τού συσσωρευτή απορροφά την οργόνη. Το αμέσως επόμενο στρώμα (με κατεύθυνση προς το εσωτερικό), είναι το μεταλλικό. Αυτό έλκει τη συγκεντρωμένη οργόνη από το οργανικό στρώμα και ταυτόχρονα την αντανακλά και προς τις δύο διευθύνσεις. Τόσο προς το εξωτερικό (όπου υπάρχει το οργανικό εξωτερικό στρώμα που την έλκει εκ νέου και την κατακρατά), όσο και προς το εσωτερικό, όπου βρίσκεται ένα άλλο οργανικό στρώμα το οποίο και αυτό την έλκει για να ξεκινήσει η διαδικασία νέας έλξης από το επόμενο μεταλλικό στρώμα που είναι δίπλα, (προς το εσωτερικό τού συσσωρευτή) και να διοχετευθεί στη συνέχεια προς το οργανικό υλικό, το οποίο ακολούθως θα τη διοχετεύσει προς το μεταλλικό κ.ο.κ., έως ότου φτάσει η οργόνη στο εσωτερικό τού συσσωρευτή.

Αυτό που δεν γνωρίζει η πλειοψηφία όσων έχουν ασχοληθεί με τις ανακαλύψεις τού Ράιχ είναι ότι η συσσώρευση οργόνης είναι γεγονός που συμβαίνει στον πλανήτη μας από τότε που αυτός δημιουργήθηκε, με διάφορες μορφές φυσικών συσσωρευτών οργόνης. Ο μεγαλύτερος φυσικός συσσωρευτής οργόνης είναι η ίδια η Γη, επειδή διαθέτει στο εξωτερικό της οργανικό περίβλημα, ωκεανούς βράχους, χώμα κ.λπ. και στο εσωτερικό της τον μεταλλικό της πυρήνα.

Βλέπουμε λοιπόν ότι στην πραγματικότητα η Γη είναι ένας τεράστιος και πανίσχυρος συσσωρευτής ενέργειας. Γιαυτό το λόγο, μόνο με την οπτική τής οργονοβιοφυσικής είναι δυνατό να εξηγηθούν τα ανερμήνευτα μέχρι σήμερα φαινόμενα τής παραγωγής μεγαλύτερης τής αναμενόμενης θερμότητας στο εσωτερικό της, τής συνεχούς αύξησης τής μάζας της και άλλα.

Ο τάφος τού Φιλίππου Β′ ήταν και αυτός ένας συσσωρευτής οργόνης που λειτουργούσε για σχεδόν 2.500 χρόνια μέχρι να αφαιρεθεί από το εσωτερικό του η μεταλλική (χρυσή) λάρνακα των 11 κιλών. Στο εξωτερικό του υπάρχουν αρκετοί τόνοι οργανικών υλικών (χώμα κ.λπ.) και στο εσωτερικό του υπήρχε η χρυσή λάρνακα, δηλαδή μέταλλο, που συγκέντρωνε για αιώνες την οργόνη η οποία έλαμπε με μπλε χρώμα, καθώς την είδε έκπληκτος ο καθηγητής Ανδρόνικος να

Σωλήνας κενού 0,5 mm φωτοβολεί με λευκό - μπλε φως ύστερα από παραμονή του σε συσσωρευτή οργόνης για 3-4 εβδομάδες.
Ο Ράιχ τροφοδοτούσε τα ηλεκτρόδια στις δύο άκρες τού σωλήνα με 100 έως 1.000 βολτ καταφέρνοντας να παράγει φωταύγεια ορατή διά γυμνού οφθαλμού, η οποία υπό άλλες συνθήκες απαιτεί φόρτιση 50.000 βολτ. Το αξιοσημείωτο ήταν ότι φωταύγεια εμφανιζόταν και με απλή τριβή φορτισμένου οργανικού υλικού!
Ένα άλλο σημαντικό γεγονός είναι ότι στη διάρκεια των ετών χαμηλής ηλιακής δραστηριότητας δεν εμφανιζόταν φωταύγεια στους σωλήνες κενού!
Τα αποτελέσματα αυτού τού συγκλονιστικού πειράματος φωταύγειας σωλήνων κενού ανακοινώθηκαν από τον Ράιχ το 1949 και έκτοτε έχουν επαληθευτεί δύο φορές. Δείτε και το άρθρο «Orgone Charged Vacuum Tubes», by Thomas Nieborowski. «The Journal of Orgonomy» Vol. 36 No 1.

φωταυγεί πάνω στα οστά τού Φιλίππου Β′.

Το ντοκουμέντο που αποδεικνύει ότι υφίσταται η σύνδεση τής οργόνης με αυτές τις τρεις πολύ σημαντικές προσωπικότητες βρίσκεται λοιπόν όχι μόνο στις παρατηρήσεις τού Ράιχ, αλλά και στα ίδια τα λόγια τού καθηγητή Ανδρόνικου, καθώς περιγράφει όσα παρατήρησε όταν άνοιξε για πρώτη φορά τον ασύλητο

Φωτογραφία τού οργονοενεργειακού πεδίου μεταξύ των χεριών τού Ράιχ, η οποία έχει ληφθεί με συσκευή ακτίνων Χ!

βασιλικό τάφο.

Εδώ πρέπει να λάβουμε υπόψη μας ένα σημαντικό γεγονός. **Η περιγραφή του, που παρατίθεται αυτούσια στη συνέχεια, δεν υπάρχει ούτε καν ως νύξη σε όλες τις άλλες κατοπινές συνεντεύξεις ή άλλο γραπτό κείμενο τού καθηγητή Ανδρόνικου.** Αναφέρθηκε από για μια και μόνη φορά (και στη συνέχεια εξαφανίστηκε...) σε μαγνητοφωνημένη συνέντευξή του, την οποία παραχώρησε στην εφημερίδα “Το Βήμα”μετά την ανακοίνωσή του, ενώπιον Ελλήνων και ξένων δημοσιογράφων στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης στις 24 Νοεμβρίου τού 1977, τής ανακάλυψης τού τάφου τού Φιλίππου Β′ στη Μεγάλη Τούμπα.

Αργότερα, μέρη αυτής τής συνέντευξης δημοσιεύθηκαν στο περιοδικό “Ταχυδρόμος”. Η σημασία των λεγομένων του έχει εξαιρετική βαρύτητα επειδή πουθενά αλλού δεν υπάρχουν οι αναφορές για κόκκαλα τού Φιλίππου Β′ που ακτινοβολούσαν ένα βαθύ γαλάζιο χρώμα και στο βάθος τής λάρνακας υπήρχε ένα βαθύ κόκκινο, δηλαδή ένα χρώμα που μοιάζει με το βαθύ μοβ το οποίο μαζί με το μπλε, το κίτρινο και το γκρίζο είναι τα κύρια χρώματα που μπορούμε να δούμε την οργόνη, όταν παραμείνουμε για μερικές ώρες σε ένα απολύτως σκοτεινό δωμάτιο στο οποίο έχουμε τοποθετήσει μεταλλικά φύλλα στους τοίχους.[(4)]

Είναι προφανές ότι ο Καθηγητής ήταν πλημμυρισμένος εκείνες τις πρώτες συγκλονιστικές στιγμές των ανακαλύψεών του με πολύ έντονες συγκινήσεις και αυτός ο κατακλυσμός δεν τον άφησε να βάλει σε λειτουργία την κρησάρα τής “λογικής”. Γι′ αυτό το λόγο περιέγραψε ακριβώς αυτά που παρατήρησε...

Αργότερα, αλλάζοντας τακτική, ανέπτυξε τον χαρακτηριστικό σκεπτικισμό τού επιστήμονα ο οποίος παραμερίζει και δεν ανακοινώνει κάτι, ακόμα και εάν γνωρίζει ότι είναι πραγματικό και εξόχως σημαντικό, εάν φοβάται πως δεν θα γίνει αποδεκτό από την επιστημονική κοινότητα. Έτσι εξηγείται το γεγονός ότι σε όλες τις κατοπινές συνεντεύξεις και αναφορές του δεν τόλμησε να περιγράψει

(4) Σ.τ.Χ.Μ.: Η οργόνη γίνεται ορατή από τη ανθρώπινη όραση ως τρία είδη φωταυγούσας ακτινοβολίας. Γκριζογάλανους, ομιχλώδεις ατμούς, βαθιές γαλάζιες-μοβ διαστελλόμενες και συστελλόμενες κηλίδες φωτός και ασπροκίτρινες γρήγορα κινούμενες ακτίνες κηλίδων και σπειροειδών γραμμών. «Η βιοπάθεια τού καρκίνου», Βίλχελμ Ράιχ, εκδόσεις Άκμων.

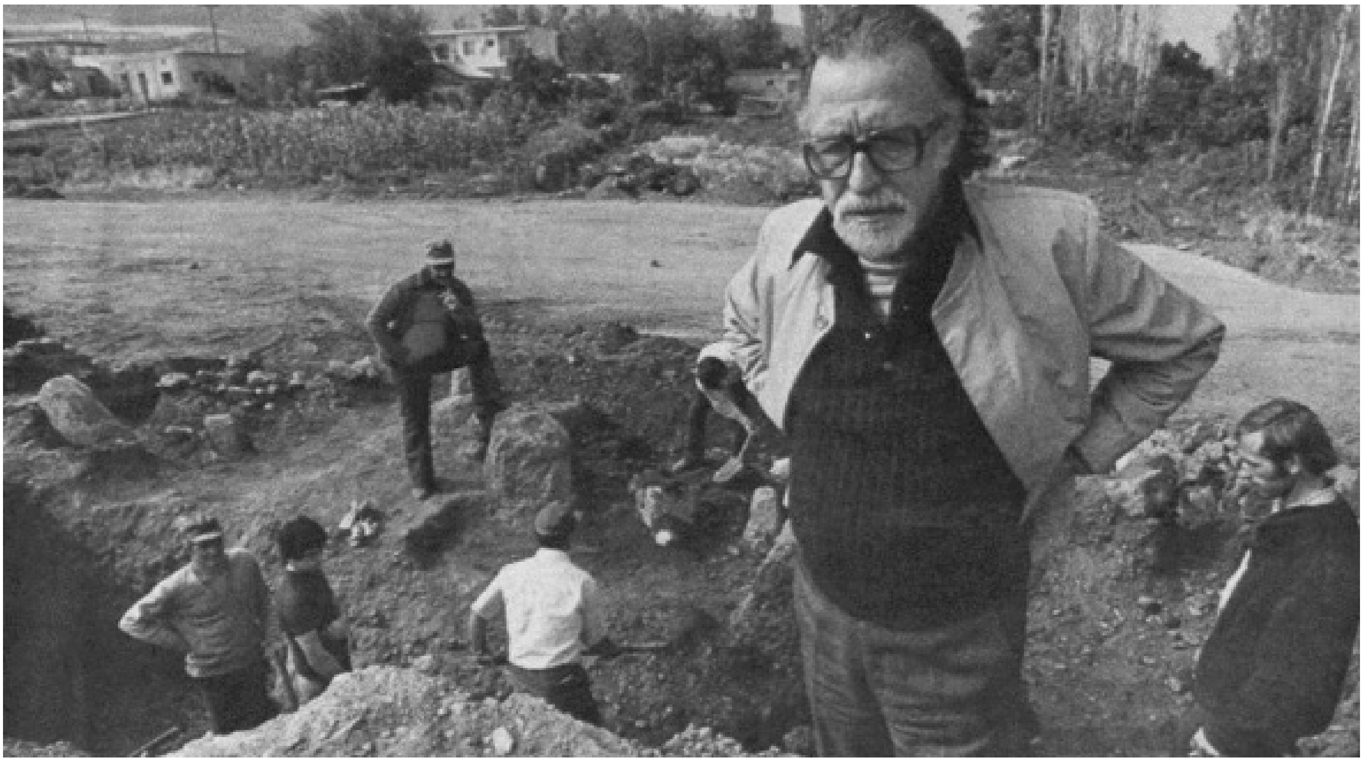
ακριβώς αυτά που παρατήρησε. Δηλαδή την μπλε ενέργεια που τύλιγε τα οστά τού Φιλίππου Β΄. Οι μετέπειτα περιγραφές των ανακαλύψεών του ήταν με τέτοιο τρόπο ειπωμένες ώστε να μη δώσουν αφορμή σε διαφωνούντες, καλυμμένους με τον πέπλο τής επιστημονικής άποψης, να τις υποβιβάσουν, ενώ άλλοι μοχθηροί συνάδελφοί του πιθανώς να έβρισκαν αφορμή να τις εξευτελίσουν.[(5)(6)(7)]

Η εργαστηριακή παρατήρηση τής οργόνης περιγράφεται από τον ίδιο τον Ράιχ με ποικίλους τρόπους. Την περιγράφει επίσης στο παράρτημα που παραθέτω από το μεγαλειώδες βιβλίο του "Η βιοπάθεια τού καρκίνου".

Χιλιάδες άλλα πειράματα από τον Ράιχ επιβεβαίωσαν την ύπαρξη τής οργόνης με την παραδοχή σήμερα από κορυφαίους επιστήμονες ότι η οργόνη δεν είναι παρά το κοχλάζον κενό τής κβαντομηχανικής ή ο Αιθέρας, όπως τον αποκαλούσαν οι αρχαίοι Έλληνες, οι οποίοι γνώριζαν πολύ καλά τις περισσότερες από τις αμέτρητες ιδιότητές της.[(8)]

Σε αυτό το κείμενο δεν έχω σκοπό να παρουσιάσω τα αμέτρητα πειράματα τού Ράιχ παρά μόνο τη σύγκριση τής οπτικής αντίληψης τής οργόνης από τον Ράιχ με την οπτική παρατήρηση τής οργόνης από τον καθηγητή Μανόλη Ανδρόνικο μέσα στον τάφο τού Μακεδόνα βασιλιά Φιλίππου Β΄.

Ο Ράιχ παρατήρησε συστηματικά την οργόνη μέσα σε ένα κλειστό μεταλλικό κιβώτιο που έμοιαζε με κλωβό Φάραντεϊ. Εφηύρε το συσσωρευτή οργόνης μια συσκευή με την οποία κατάφερε να τη συσσωρεύει και να την κάνει μετρήσι-

(5) http://www.tovima.gr/opinions/article/?aid=106892

(6) http://www.parakato.gr/2013/10/blog-post_8865.html

(7) http://www.agelioforos.gr/default.asp?pid=7&ct=7&artid=57519

(8) Σ.τ.Χ.Μ.: Μια έξοχη παρουσίαση τής σχέσης Αιθέρα και Οργονης: http://www.mousaios.gr/ο-βίλχελμ-ράιχ-η-οργόνη-αιθήρ-και-οι-αρ/

Ο καθηγητής Μανόλης Ανδρόνικος μπροστά σε τόνους χώματος στη Μεγάλη Τούμπα πριν πραγματοποιήσει τις συγκλονιστικές ανακαλύψεις του το 1977.

μη με πολλούς τρόπους, όπως με την αύξηση τής θερμότητας που εμφανίζεται όταν η οργόνη ακινητοποιείται εντός τού συσσωρευτή, αλλά και με άλλες συσκευές, όπως το ηλεκτροσκόπιο και στη συνέχεια με το πείραμα όρανουρ πέτυχε να την κάνει μετρήσιμη σε κατάσταση έντονης και επικίνδυνης για τη ζωή διέγερσης, με συσκευές Γκάιγκερ - Μίλερ τις οποίες είχε πρώτα φορτίσει σε συσσωρευτές οργόνης.

Με τον τίτλο: **”Ο άνθρωπος που ‘γνώρισε’ τον Φίλιππο Β΄”** παρατίθενται αποσπάσματα συνέντευξης τού Μανόλη Ανδρόνικου, ο οποίος μίλησε στον Δημήτρη Γουσίδη μετά την ανακοίνωση τού καθηγητή προς τους Έλληνες και ξένους δημοσιογράφους στο πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης στις 24 Νοεμβρίου τού 1977 για το κορυφαίο γεγονός τής ανακάλυψης τού τάφου τού Φιλίππου Β΄ στη μεγάλη Τούμπα.

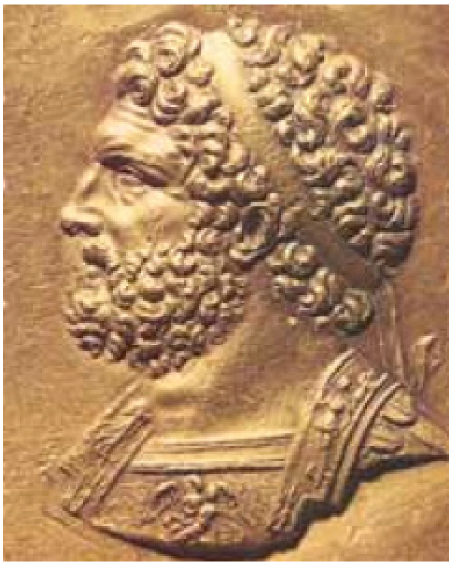
Ο Ανδρόνικος σε μια εκ βαθέων μαγνητοφωνημένη συνέντευξή του αναφέρθηκε στη συγκλονιστική εμπειρία τής ανασκαφής, αλλά και για ολόκληρη τη ζωή του στο “Βήμα”. Τα συγκεκριμένα αποσπάσματα που παραθέτω δημοσιεύθηκαν στον Ταχυδρόμο και αφορούν μόνο την ανασκαφική του εμπειρία. Τα έντονα γράμματα είναι από εμένα.

Ακολουθούν τα αποσπάσματα τής συνέντευξης. Η τελική ανασκαφική προσπάθεια άρχισε στις 30 Αυγούστου 1977. Ο καθηγητής από παλιότερα πίστευε (και το είχε γράψει στο ‘’ΒΗΜΑ” ένα χρόνο νωρίτερα, στις 3.10.1976) ότι η μεγάλη Τούμπα ύψους 20 μέτρων και διαμέτρου 100, έκρυβε ένα μεγάλο μυστικό.

”Τις πρώτες ημέρες τα συνεργεία έβγαζαν συνεχώς χώμα ενώ πλήθαιναν οι ενδείξεις ότι κάτι υπάρχει. Μια μέρα του Οκτωβρίου η αρχαιολογική σκαπάνη χτύπησε πάνω σε τάφο. Σ΄ έναν τάφο που ήταν συλημένος. Βρέθηκαν μόνο δυο πήλινα αγγεία και μια θαυμάσια τοιχογραφία που έδειχνε ένα άρμα με αρματηλάτη και μια νέα γυναίκα να απλώνει τα χέρια της. Από την πρώτη στιγμή

αυθόρμητα ο καθηγητής είπε: ”Είναι η αρπαγή της Περσεφόνης από τον Πλούτωνα. Είναι ζωγραφική του 4ου αιώνα και είναι η πρώτη φορά που η επιστήμη αποκτά δείγμα της ελληνικής ζωγραφικής τής εποχής εκείνης. Για πρώτη φορά έχουμε στα χέρια μας ελληνική ζωγραφική. Αυτός είναι ο πρώτος καρπός από το εύρημα τής Βεργίνας”.

”Στη συνέχεια η ανασκαφή προχώρησε λίγα μέτρα παραπέρα οπότε και αποκαλύφθηκε η είσοδος ενός μεγάλου τάφου με μια τεράστια τοιχογραφία στην πρόσοψη που εικόνιζε κυνήγι λιονταριού, κάτι που συνηθιζόταν μόνο από βασιλιάδες.

Προσωπογραφία τού Φιλίππου Β'. Μετάλλιο τού Αμπουκίρ, Εθνική Βιβλιοθήκη, Παρίσι.

”Ο τάφος αυτός μας τα έδινε όλα σταγόνα σταγόνα και μας δημιουργούσε προβλήματα. Λέω κάποια στιγμή στους βοηθούς μου ‘’παιδιά δεν βλέπω ίχνη, δεν πρέπει να είναι συλημένος... Δεν βλέπω ταραγμένα τα χώματα, ούτε καμία ζημιά στην τοιχογραφία”. Αποφασίσαμε να συνεχίσουμε πιο γρήγορα. Αρχίσαμε να σκάβουμε το πάνω μέρος τού τάφου. Κανονικά έπρεπε να σκάψω όλη την καμάρα. Έσκαψα όμως λίγο γιατί από πάνω ήταν ο δρόμος που περνούσαν τα αυτοκίνητα και είχαν περάσει τανκς στη γερμανική κατοχή και στον εμφύλιο. Επειδή πλησίαζε το τέλος τής ανασκαφικής περιόδου και έβλεπα να μη μας βολεύει ο καιρός, σκεφτήκαμε να ανοίξουμε μια τρύπα, να δούμε τι έχει μέσα και να συνεχίσουμε τού χρόνου.

”Πρέπει να ‘τανε Παρασκευή και είχα έλθει στη Θεσσαλονίκη απόγευμα για μια σχετική με την ανασκαφή δουλειά και είχα πει στις βοηθούς μου να δουλέψουν μέχρι το Σάββατο το μεσημέρι και να αναπαυθούν την Κυριακή. Το Σάββατο το πρωί ήμουν στο Πανεπιστήμιο όταν δέχτηκα ένα τηλεφώνημα από τη Βεργίνα. Ήταν η μια από τις βοηθούς μου. ‘Κύριε καθηγητά’, μου είπε, ‘φθάσαμε μέχρι την πόρτα κάτω και ήταν κλειστή’.

”Τι κλειστή;”

”Κλειστή πόρτα σημαίνει 90% τάφος ασύλητος, σκέφτηκα και έφυγα ολοταχώς για τη Βεργίνα. Μόλις έφτασα τα παιδιά με ρώτησαν, αν ήταν συλημένος, οι τυμβωρύχοι είχα μπει από την πίσω μεριά και άδικα λαχταρήσαμε. Μα και

όταν μπαίνουν οι τυμβωρύχοι από πίσω, δεν αφήνουν πόρτα για πόρτα. Φτάνουν μέχρι την αρχή, την είσοδο τού τάφου.

«Ακολουθήσαμε και εμείς τον ίδιο δρόμο των τυμβωρύχων για να μπούμε στον τάφο. Σκέφτηκα να ψάξουμε με τα χέρια αλλά θα χρειάζονταν τουλάχιστον πέντε μήνες. Σκέφτηκαν να φέρων εκσκαφέα αλλά και αυτή την ιδέα την απέρριψα.

”Αρχίσαμε το σκάψιμο με μια ομάδα εργατών τού χωριού. Φτάνοντας πίσω - πίσω ανοίξαμε μια τρύπα στην οροφή, όπως οι τυμβωρύχοι στην αρχαιότητα, μια τρύπα με διάμετρο 34 πόντους.

”Μια νεκρική σιγή απλώθηκε τότε σε εργάτες και επιστήμονες. Έσκυψα στην τρύπα με μια λάμπα και άρχισα να λέω τι βλέπω. Μια ασπίδα... έναν τρίποδα...

“Ο πρώτος που κατέβηκε με σχοινί στον τάφο ήταν ο γιος τού τεχνίτη Καρδάμη, για να δει σε ποιο σημείο θα στηρίζαμε τη σκάλα που είχαμε ετοιμάσει, μήκους έξι μέτρων.

”Κατέβηκα ύστερα στον τάφο, μαζί με την επιμελήτρια Στέλλα Δρούγου και τη βοηθό μου στην έδρα Χρυσούλα Σαατζόγλου – Παλιαδέλη. Στενοί μου συνεργάτες, καλοί επιστήμονες, λαμπρά παιδιά. Είχαμε ακόμα ειδοποιήσει εάν φωτογράφο, δυο αρχιτέκτονες, έναν τεχνίτη τού μουσείου και τη χωροφυλακή. Το πρώτο απόγευμα το επιστημονικό συνεργείο φωτογράφισε τα αντικείμενα τού τάφου. Η φωτογράφιση συνεχίστηκε και την επομένη ημέρα για να υπάρχουν τα ντοκουμέντα τής πρωταρχικής θέσης και άρχισε παράλληλα η καταγραφή όλων των κομματιών.

“Τέσσερις μέρες αργότερα ήρθε η μεγάλη αποκάλυψη. Μουρμούριζα εγώ, ‘βρε παιδιά, δεν βρήκαμε το σπουδαιότερο. Πού είναι ο νεκρός τού τάφου;’ Και τότε ήταν που σηκώσαμε το μάρμαρο τής σαρκοφάγου και τι να δούμε... Μια ολόχρυση λάρνακα, έντεκα κιλά την υπολόγισα εγώ, βρισκόταν μέσα. Τη βγάλαμε με προσοχή,, και τρέμοντας την ανοίξαμε. Θεέ μου, τι ήταν αυτό. Οστά πεντακάθαρα. Σίγουρα βασιλικά.

”Εκεί μέσα ήταν τα κόκκαλα και τα κρανιακά οστά που είχαν ένα βαθύ γαλανό χρώμα.[(9)] *Κάτω στον πάτο τής λάρνακας ήταν το βαθυκόκκινο χρώμα.*

(9) Σ.τ.Χ.Μ.: Τα έντονα μαύρα στοιχεία έγιναν από εμένα.

Πάνω από τα οστά ένα ολόχρυσο στεφάνι βελανιδιάς. Το ιερό δένδρο τού Δία. Τα οστά ήταν πλυμένα. Εντελώς πεντακάθαρα.

”Συνήλθαμε κάποια στιγμή και δώσαμε όρκο να μην αποκαλύψουμε τίποτε γιατί έξω από τον τάφο είχε συγκεντρωθεί όλο το χωριό. Τύλιξα καλά τη λάρνακα, τη βγάλαμε από τον τάφο, την τοποθέτησα στο πίσω κάθισμα τού αυτοκινήτου, έβαλα ένα τεχνίτη δίπλα να την κρατάει και ξεκίνησα για τη Θεσσαλονίκη να την παραδώσω στο μουσείο χωρίς αστυνομική συνοδεία.

”Δεν ζητήσαμε αστυνομική προστασία για τη μεταφορά γιατί πιστεύαμε ότι έτσι θα ήταν καλύτερο να μη γνωρίζει κανένας τι κουβαλάμε.

”Όταν φτάσαμε στο Μουσείο Θεσσαλονίκης τηλεφώνησα στους συναδέλφους Παντερμαλή και Δεσπίνη, να έρθουν γρήγορα. Όταν αντίκρισαν τη λάρνακα με τα οστά μαρμάρωσαν.

”Την άλλη μέρα τηλεφώνησα στο διευθυντή τού υπουργείου και του είπα σχετικά με τα ευρήματα.

”Επέστρεψα στη Βεργίνα και συνεχίσαμε να ερευνούμε το εσωτερικό τού τάφου. Ανοίξαμε τον προθάλαμε που οδηγούσε στην κλειστή εξωτερική πόρτα και ξαφνικά βρήκαμε δυο ακόμα μοναδικά ευρήματα. Το ένα ήταν ένα φύλλο χρυσού σε τρία κομμάτια με παραστάσεις που αποτελούσαν μια ολόχρυση φαρέτρα φορτωμένη από πραγματικά βέλη. Έτσι η Βεργίνα έχει τη δεύτερη χρυσή φαρέτρα σ΄ όλο τον κόσμο που ξέρουμε ώς τώρα.

”Στον προθάλαμο αυτό υπήρχε μια ακόμα σαρκοφάγος και μέσα από το σκέπασμά της μια δεύτερη χρυσή λάρνακα. Την ανοίξαμε και αντικρίσαμε μια μυθική εικόνα: Υπήρχε ένα ύφασμα μπλε με χρυσοποίκιλτα σχέδια, με τέφρα που ήταν το περιτύλιγμά της, και δίπλα ένα διάδημα γυναίκας.

”Ο τάφος είχε ένα σωρό αντικείμενα, χάλκινα, ασημένια, αγγεία μαυρισμένα και κόκκινα πράγματα που προέρχονταν από αποσύνθεση οργανικών ουσιών. Ξύλου, υφασμάτων, δερμάτων. Πιο πέρα ένα χρυσό που έμοιαζε σαν ραβδί, ένας θώρακας πεσμένες με χρυσές ταινίες και χρυσά πτερύγια, περικνημίδες χάλκινες και κράνος μακεδονικό και ένα σφουγγάρι που ακόμη ‘ζούσε’...

”Στον πεσμένο θώρακα υπήρχε μια παράσταση τής Αθηνάς και σκορπισμένα

ανάγλυφα λιονταράκια.

”Προβληματίστηκα για όλα αυτά. Σε ποιον ηγεμόνα να ανήκαν. Το διάδημα ήταν βασιλικό. Το σκήπτρο που βρέθηκε ήταν βασιλικό. Αλλά ποιος ήταν ο βασιλιάς; Χρειαζόμουν μια ακόμα απόδειξη ότι ο νεκρός ήταν ο Φίλιππος.

”Κατέβηκα πάλι τον τάφο μόνος μου, κάθισα μιάμιση περίπου ώρα και έψαχνα δώθε-κείθε με τη δυνατή λάμπα που κρατούσα. Τότε ήταν που βρήκαν σε μια γωνιά πέντε κεφαλάκια από ελεφαντοστούν.

”Ήταν ένα ακαταμάχητο τεκμήριο. Τα πέντε κεφαλάκια αναπαριστούσαν τις μορφές τού Φιλίππου, τού Μεγαλέξανδρου, τής Ολυμπιάδος και των γονέων τού πρώτου.

”Δεν μπόρεσα να κοιμηθώ όλη τη νύχτα. Είχα τα πέντε πρόσωπα στη μνήμη μου. Και βεβαίως ήταν ο Αλέξανδρος και τα άλλα πρόσωπα ήταν η Ολυμπιάδα, ο πατέρας τού Φιλίππου και η μητέρα του, αφού ο Φίλιππος πριν πεθάνει είχε αναθέσει αυτά τα αγαλματάκια στο Φιλιππείο τής Ολυμπίας. Είναι έργα τού μεγάλου γλύπτη Λεοχάρη.

”Για τη νεκρή τού προθάλαμου μπορώ να πω ότι είναι η Κλεοπάτρα, δεύτερη γυναίκα τού Φιλίππου, που δολοφονήθηκε είτε εξαναγκάστηκε από την Ολυμπιάδα να αυτοκτονήσει μετά τη δολοφονία τού Μακεδόνα βασιλιά”.

(Διευκρινίζεται ότι ο Δημήτρης Γουσίδης, μαζί με το συνάδελφό του Βάιο Παγκουρέλη, είχαν παγκόσμια αποκλειστικότητα των ευρημάτων τής Βεργίνας στο ”Βήμα¨και στα ”ΝΕΑ” στις 15 Νοεμβρίου τού 1977.

Τα αποσπάσματα δημοσιεύθηκαν στο περιοδικό “ Ταχυδρόμος” στις 26 -31 Απριλίου).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Η εργαστηριακά ορατή επιβεβαίωση ύπαρξης τής οργόνης

Η εργαστηριακή επιβεβαίωση τής ύπαρξης τής οργόνης περιγράφεται από τον Ράιχ με συστηματικό τρόπο κυρίως στο βιβλίο του "Η βιοπάθεια τού καρκίνου". Ακολουθεί απόσπασμα από το βιβλίο στο οποίο ο Ράιχ αναφέρεται στην οπτική αντίληψη τής οργόνης. Πολλές άλλες αναφορές υπάρχουν διάσπαρτες σε άλλα βιβλία και άρθρα του, όπως και σε άρθρα επιστημόνων συνεργατών και μαθητών του. Αυτό που είναι σημαντικό επίσης να λάβουμε υπόψη μας είναι αυτές οι παρατηρήσεις του έχουν επιβεβαιωθεί από δεκάδες επιστήμονες μαθητές του και άλλα άτομα και δεν αποτελούν, όπως έχουν προσπαθήσει να διαδώσουν οι συκοφάντες του, μια απλή παράνοιά του.

"Το γεγονός ότι η οργονοενέργεια βρίσκεται παντού μας δυσκολεύει στην οργάνωση πειραμάτων. Για να καταφέρουμε να περιγράψουμε σωστά το φαινόμενο θα πρέπει να το απομονώσουμε και να το κατανοήσουμε μέσω τής σύγκρισής του με κάτι διαφορετικό. Γιαυτό το λόγο θα πρέπει να κατασκευάσουμε ένα κλειστό χώρο στον οποίο θα απομονώσουμε αυτή την ενέργεια.

Προσπαθούμε να δούμε εάν υπάρχει κάτι άλλο διαφορετικά νέο σε ένα απολύτως σκοτεινό δωμάτιο. Τα μάτια μας συνηθίζουν σταδιακά στο σκοτάδι ύστερα από μισή ώρα. Στη διάρκεια αυτού του χρόνου όλες οι υποκειμενικές αισθήσεις φωτός εξαλείφονται. Δεν βλέπουμε τίποτα παρά μόνο το μαύρο σκοτάδι. Κοιτάμε διά μέσου του σωλήνα και δεν βλέπουμε τίποτα. Με άλλα λόγια επιβεβαιώνουμε την κοινή εμπειρία ότι σε ένα απολύτως σκοτεινό δωμάτιο δεν βλέπουμε παρά το απόλυτο σκοτάδι. Η ενέργεια εξαφανίζεται και είμαστε υποχρεωμένοι να απομακρυνθούμε από αυτή την "τρελή ιδέα". Αλλά εάν ακολουθήσουμε αυτή την προτροπή τότε αυτό σημαίνει ότι δεν κάνουμε έρευνα. Δεν μπορούμε να αγνοήσουμε απλά το γεγονός, ότι εκτός αυτού τού δωματίου επιβεβαιώσαμε την ύπαρξη αυτής τής περίεργης ενέργειας πέρα από κάθε αμφιβολία. Δεν μπορεί να έχει εξαφανιστεί έτσι απλά. Αλλά το γεγονός ότι είμαστε πεπεισμένοι για κάτι είναι εντελώς διαφορετικό από το να μπορούνε να το αποδείξουμε.

Από τη στιγμή που δεν γνωρίζουμε τις ιδιότητες τής ατμοσφαιρικής ενέργειάς μας πρέπει να δουλεύουμε με συσκευές παρόμοιες με αυτές που εργάζονται οι επιστήμονες όταν ασχολούνται με τις γνωστές ενέργειες. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε ένα "κλωβό Φάραντεϊ, δηλαδή ένα δωμάτιο με τοιχώ-

ματα τα οποία τα καλύπτουμε με χάλκινο ή συρμάτινο πλέγμα.

Ένα τέτοιο δωμάτιο θα είναι ελεύθερο από ηλεκτρομαγνητική ενέργεια που θα έρχεται από έξω επειδή όλα τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα που έρχονται από έξω θα κατακρατούνται από το πλέγμα και θα γειώνονται. Παρατηρούμε τις ίδιες επιδράσεις στο ραδιόφωνό μας όταν περνάμε κάτω από μια γέφυρα με το αυτοκίνητό μας, που έχει μεταλλική επιφάνεια. Το ραδιόφωνο παύει να λειτουργεί. Σε αυτή την περίπτωση ευαίσθητα πειράματα που γίνονται με παλμογράφο είναι δυνατό να ολοκληρωθούν χωρίς να υπάρξουν παρεμβολές.

Κατασκευάζουμε έναν κλωβό σε μια γωνιά του υπογείου μας. Για να μειώσουμε στο ελάχιστο τη σύνδεση μεταξύ εξωτερικού και εσωτερικού αέρα καλύπτουμε τα τοιχώματα που είναι από χάλκινο σύρμα με φύλλα σίδερου. Αφήνουμε μόνο μερικές χαραμάδες ή τρύπες για να εξασφαλίσουμε αρκετό αέρα για την αναπνοή. Κατόπιν καθόμαστε κάτω, στον εντελώς σκοτεινό κλωβό κι αφήνουμε τα μάτια μας να συνηθίσουν στο σκοτάδι.

Μετά από μισή ώρα περίπου, μια ακαθόριστη λάμψη αρχίζει να παίρνει τη θέση τού απόλυτου σκοταδιού. Τα μάτια μας ερεθίζονται από περίεργα φωτεινά φαινόμενα. Έχουμε την εντύπωση ότι στο εσωτερικό τού κλωβού αιωρούνται ατμοί ομίχλης με γκριζογάλανο χρώμα. Αν συγκεντρώσουμε το βλέμμα μας σε ένα μόνο μέρος τού τοιχώματος βλέπουμε κινούμενα φωτεινά φαινόμενα. Όσο περισσότερο παραμένουμε στον κλωβό, τόσο πιο ευδιάκριτα γίνονται τα φαινόμενα. Ανάμεσα στους γκριζογάλανους ατμούς, παρατηρούνται φωτεινές κουκκίδες με βαθύ μπλε-μοβ χρώμα. Μας θυμίζουν τα γνώριμα υποκειμενικά οπτικά φαινόμενα που δημιουργούνται αμέσως πριν κοιμηθούμε. Δημιουργείται εκ νέου το πρόβλημα. Είναι τα φαινόμενα μέσα ή έξω από τα μάτια μας;

Όταν κλείνουμε τα μάτια μας δεν εξαφανίζονται οι κουκκίδες με το βαθύ μοβ χρώμα. Ερεθίζονται πραγματικά τα οπτικά μας νεύρα ή δεν είναι αληθινά τα φωτεινά φαινόμενα; Θεωρητικά, τα φαινόμενα θάπρεπε να εξαφανίζονται όταν τα μάτια μας είναι κλειστά και να επανεμφανίζονται όταν ανοίγουμε ξανά τα μάτια μας. Φυσικά υπάρχουν υποκειμενικά μετεικάσματα αλλά το θέμα δεν είναι και τόσο απλό. Πώς συμβαίνει να ερεθίζονται τα οπτικά μας νεύρα σε απόλυτο σκοτάδι και γιατί είμαστε ανίκανοι να “εξαλείψουμε από τα μάτια μας” αυτά τα φαινόμενα;

Όσο παρατείνουμε την παρατήρηση, τόσο πιο έντονα γίνονται τα φαινόμενα.

Για παράδειγμα, στις ηλιόλουστες μέρες όταν δεν έχει υγρασία, μπορούν να φανούν λάμψεις σαν αστραπές όταν είμαστε μέσα στο μεταλλικό κουτί. Για να διώξουμε κάθε αμφιβολία για την ύπαρξη τής ατμοσφαιρικής οργονο-

ενέργειας προτρέπω τους μαθητές μου να εξοικειωθούν εντελώς με αυτά τα φαινόμενα.

Πολλοί που πειραματίστηκαν έπαθαν ελαφρά επιπεφυκίτιδα όταν έμειναν στον κλωβό Φάραντεϊ για μια ώρα ή και περισσότερο. Αφού κάτω από κανονικές συνθήκες τα μάτια παραμένουν σε απόλυτο σκοτάδι πρέπει να υπάρχει κάτι στον κλωβό που ερεθίζει τα μάτια, διεγείρει τα οπτικά νεύρα και δημιουργεί την υπεραιμική επιπεφυκίτιδα.

Επαναλαμβάνουμε τις παρατηρήσεις στον σκοτεινό κλωβό μέχρι να βρούμε τρόπους να αναλύσουμε αυτά τα σπουδαία προβλήματα. Για παράδειγμα μπορούν τα γκριζογάλαζα και τα φωτεινά φαινόμενα με το βαθύ μοβ χρώμα να μεγαλώσουν με μεγεθυντικό φακό; Πράγματι ανακαλύπτουμε ότι αυτό μπορεί να γίνει. Καθώς γίνονται όλο και περισσότερο διακριτές, παρατηρούμε ότι οι μοβ κηλίδες εμφανίζονται με δύο μορφές: είτε περνάνε δίπλα μας είτε έρχονται προς εμάς. Στην πρώτη περίπτωση παρατηρούμε τα φαινόμενα να εμφανίζονται με την εξής διαδοχή:

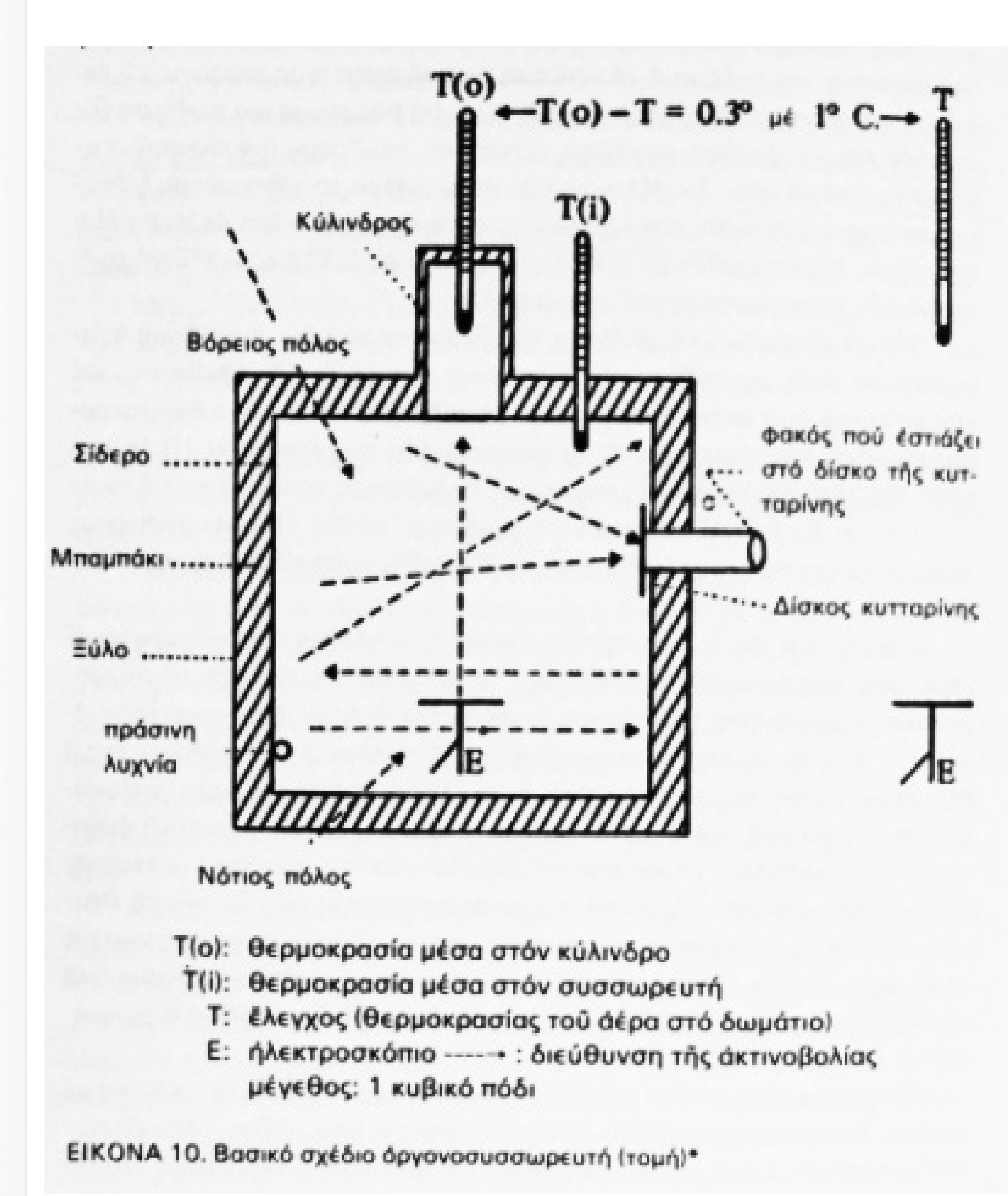
Η σχηματική απεικόνιση τής οπτικής αντίληψης των μονάδων οργονοενέργειας.

Κάθε μεμονωμένη φωτεινή κουκκίδα δείχνει να εναλλάσσεται μεταξύ συστολής και διαστολής σαν να πάλλεται. Οι φωτεινές κουκκίδες που περνούν δίπλα μας, ακολουθούν μια τροχιά κάπως έτσι:

Η σπειροειδής τροχιά τής οργονοενέργειας.

Εξ αιτίας τού σχήματος τής τροχιάς του, αυτό το σχήμα το ονομάσαμε στροβιλιστικό κύμα (Kreiselwelle). Η σημασία του θα ξεκαθαρίσει με τον καιρό. Η μπλε-μοβ κουκκίδα φαίνεται να έρχεται από τους μεταλλικούς τοίχους σε ρυθμικά διαστήματα.

Η πειραματική συσκευή οπτικής παρατήρησης τής οργόνης.

Μετά από δύο τρεις ώρες στον κλωβό, παρατηρούμε μια γκριζογάλανη λάμψη γύρω από την άσπρη μπλούζα μας. Μπορούμε να διαγράψουμε το περίγραμμα ενός άλλου ατόμου. Θαμπό αλλά απολύτως ορατό. Ας μην μας αναστατώνει το γεγονός ότι αυτό το φαινόμενο έχει χαρακτήρα μυστικιστικό και στοιχειωμένο.

Δεν υπάρχει τίποτα το μυστικιστικό γύρω από αυτό. Η ακτινοβολία φαίνεται να προσκολλάται στο ύφασμα και τα μαλλιά. Βάζουμε κάποιο φθοριούχο υλικό, όπως θειούχο ψευδάργυρο, σε βαμβακερό πανί και το στερεώνουμε στον τοίχο απέναντί μας. Δεν κάναμε λάθος. Η περιοχή τού βαμβακερού πανιού φαίνεται φωτεινότερη από το περιβάλλον της. Μέσα από μεγεθυντικό φακό

βλέπουμε την ακτινοβολία να έχει αυξηθεί ξεκάθαρα. Μπορούμε να παρατηρήσουμε το ήδη γνώριμο σε μας τρεμόσβημα και τις λεπτές φωτεινές ακτίνες.

Αφήσαμε μέσα στον κλωβό για μερικές ημέρες ένα χάρτινο δίσκο από θειούχο ψευδάργυρο. Τώρα τον λυγίζουμε αργά. Εκπέμπει δυνατή ακτινοβολία. Για έλεγχο εκθέτουμε ένα παρόμοιο δίσκο θειούχου ψευδαργύρου σε καθαρό αέρα, ή τον λυγίζουμε για πολύ χρόνο. Και στις δύο περιπτώσεις τα φωτεινά φαινόμενα εξαφανίζονται.

Τώρα αφήνουμε το δίσκο ελέγχου από θειούχο ψευδάργυρο στο οργονοδωμάτιο για λίγες ημέρες. Όταν τον λυγίσουμε, τα φωτεινά φαινόμενα εξακολουθούν να υπάρχουν. Ο χάρτινος δίσκος, που είναι εμποτισμένος με θειούχο ψευδάργυρο έχει απορροφήσει οργονοενέργεια.

Ο σκοπός τού επόμενου πειράματός μας είναι να κάνουμε την οργονοενέργεια που υπάρχει μέσα στον κλωβό, να γίνει ορατή έξω από αυτόν. Ανοίγουμε ένα παράθυρο γύρω στις 5 τετραγωνικές ίντσες στο μπροστινό τοίχωμα τής συσκευής. Στο εσωτερικό μεταλλικό τοποθετούμε μια φθορίζουσα γυάλινη πλάκα τού τύπου που χρησιμοποιείται για να κάνει ορατές τις ακτίνες-Χ.[10]

Στο εξωτερικό ξύλινο τοίχωμα τοποθετούμε ένα μεταλλικό σωλήνα εφοδιασμένο με προσοφθάλμιο αμφίκυρτο φακό που κάνει μεγεθύνσεις 6-10Χ. Ο σωλήνας κι ο φακός είναι κινητοί, έτσι που ο φθορίζων δίσκος μπορεί να παρατηρηθεί με ή χωρίς μεγέθυνση.

Μέσα στον κλωβό τοποθετούμε μια πράσινη λυχνία, τού τύπου που χρησιμοποιείται στην εμφάνιση πολύ ευαίσθητων φωτογραφικών πλακών. Η λυχνία η οποία ελέγχεται με ροοστάτη, παρέχει ασθενές φόντο για την ακτινοβολία. Σ' αυτό το πείραμα ακολουθούμε το πρότυπο τής φύσης. Η ακτινοβολία τής οργόνης είναι καθαρά ορατή στο φως τού νυχτερινού ουρανού. Για να αναπαράγουμε το τρεμόσβησα των άστρων κάνουμε μερικές τρύπες στο τοίχωμα με διάμετρο 1/8 τής ίντσας. Μετά παρατηρούμε τη συσκευή από έξω, σε απόλυτο σκοτάδι.

Μέσα από τις τρύπες μπορούμε να αντιληφθούμε ένα φως που τρεμοσβήνει δυνατά. Το χρώμα του είναι μπλε. Υπάρχει ένα μεγάλο ποσοστό κινήσεων που μπορούμε να παρατηρήσουμε πάνω στο φθορίζοντα δίσκο: Μπορούν να διακριθούν ταχύτατες φωτεινές γραμμές, και μεμονωμένες φωτεινές λάμψεις

(10) Η υποσημείωση είναι τού Ράιχ:

«Ο φθορισμός αντίθετα από τη φωταύγεια χαρακτηρίζει την ιδιότητα μιας ουσίας να παράγει φως ενώ δέχεται την επίδραση αόρατων ενεργειακών σωματιδίων. Στην περίπτωση τής φωταύγειας το φωτεινό αποτέλεσμα εξακολουθεί να υπάρχει για μικρό η μεγάλο χρονικό διάστημα, αφού η ουσία έχει απομακρυνθεί από την επίδραση των ακτίνων. Ο θειούχος ψευδάργυρος είναι μια φθορίζουσα ουσία και το θειούχο ασβέστιο είναι μια ουσία που παρουσιάζει φωταύγεια».

με τη μορφή κουκίδων και γραμμών. Μετά από λίγο βλέπουμε ατμούς με βαθύ μοβ χρώμα, να αναδύονται από τα ανοίγματα. Η περιοχή τής ορατής ακτινοβολίας είναι ένα ξεκάθαρα καθορισμένο τετράγωνο στο μαύρο τού κλωβού. Το τρεμόσβημα και τα διάφορα φωτεινά φαινόμενα είναι ορατά μόνο μέσα στην περιοχή τού τετραγώνου. Με το μεγεθυντικό φακό, τα φωτεινά φαινόμενα είναι πιο ευδιάκριτα. Στην πραγματικότητα είναι δυνατό να ξεχωρίσουμε τις ακτίνες μεταξύ τους. Σε ξηρό, καθαρό καιρό τα φαινόμενα είναι πιο ευδιάκριτα κι έντονα από ό,τι σε συννεφιασμένο και βροχερό καιρό. Η παρατήρηση τής ακτινοβολίας στον κλωβό Φάραντεϊ γίνεται καλύτερα με τη χρήση τού οργονοσκοπίου.

Πώς η ενέργεια μπαίνει στον κλωβό; Το συρμάτινο πλέγμα θα έπρεπε να γειώνει κάθε ηλεκτρομαγνητική ενέργεια. Το εσωτερικό τού κλωβού θα έπρεπε να μην έχει κανένα ηλεκτρικό φορτίο, αλλιώς δεν θα μπορούσαμε να τον χρησιμοποιήσουμε για την πραγματοποίηση ευαίσθητων ηλεκτρικών πειραμάτων, χωρίς να υπάρχει καμία επιρροή".

Στο οπισθόφυλλο η Ζωγραφιστή Στήλη που βρέθηκε στη Μεγάλη Τούμπα. Αναγράφονται σε αυτή, από την ίδια οικογένεια. Τα ονόματα τεσσάρων γενεών. Κλεώνυμος Ακύλου, ΄Αδυμος Κλεωνύμου, ΠευκόλαοςΑδύμου, Κρινώ Αδύμου.

Η φωτογραφία είναι από το βιβλίο: "Βεργίνα, Περιδιαβάζοντας τον αρχαιολογικό χώρο", (των άμεσων συνεργατών και αρχαιολόγων τού Μανόλη Ανδρόνικου κατά την ανασκαφή τού τάφου τού Φιλίππου Β΄), Στέλλας Δρούγου και Χριστίνας Σαατσόγλου – Παλιαδέλη. 3η έκδοση 2001

